

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ  
Ευκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)  
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-  
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.  
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα στατιρ. 50.  
Ἀμερικῆς δολλῆρα 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-  
νει τῶν ἑλλων. Κρατῶν σελίνια 10.  
Ἐξάμηνη καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

## Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-  
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρωπικοῦ ἑριῶ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 15 Μαρτίου 1941

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 15

## ΔΑΥΪ' Δ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Αὐτὸ ἴσως νὰ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ  
τότε ποὺ πρωτοῆρθα, μὰ δὲν τὸ πρό-  
σεξα παρὰ μόλις τὸν τρίτο μῆνα μετὰ  
τὴν ἀφιξή μου στὸ Μπλαουβιλντε-  
μπεστφοντάιν. Κάποιο βράδυ, καθὼς  
ἐτοιμαζόμουν νὰ πέσω στὸ κρεβάτι,  
εἶδα ξαφνικὰ τίς τρίχες τοῦ σκύλου  
μου νὰ ὀρθώνονται. Σὲ λίγο ὁ Κό-  
λιν ἀρχισε νὰ γυρλίξῃ ὑπόκωφα  
κοιτάζοντας μ' ἀνησυχία κατὰ τὸ  
παράθυρο. Ἐγὼ βρισκόμουν πίσω.  
Καθὼς προχώρησα κατὰ τὸ παράθυ-  
ρο γιὰ νὰ κοιτάξω ἀπέξω, εἶδα μιὰ  
μαύρη σκιά νὰ ἐξαφανίζεται κάτω  
ἀπὸ τὸ φράχτη τῆς αὐλῆς. Τὸ ἐπει-  
σόδιο αὐτὸ δὲν εἶχε βέβαια καμμιά  
ἔσχωριστὴ σημασία, μὰ ὡστόσο μ' ἔ-  
κανε νὰ γίνω περισσότερο προσεκτι-  
κός. Τὸ ἄλλο βράδυ ἔμεινα ἀγρυπνος  
ἀρκετὲς ὥρες γιὰ νὰ παραμονέψω,  
μὰ δὲν εἶδα τίποτε. Τὴν ἐπομένη  
παραφύλαξα καὶ πάλι κ' εἶδα σὰν  
μιὰ ἀνθρώπινη μορφή, ποὺ μὲ τὸ  
πρόσωπο κολλημένον στὸ τζάμι κοι-  
τάζε μέσα. Μόλις κουνήθηκα τὴν  
ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου. Ἐκλείσα  
τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τράβηξα τὸ  
κρεβάτι μου στὴν ἄλλη γωνιά τῆς  
κάμαρας ἀπ' ὅπου δὲν φαίνόταν ἀ-  
πέξω.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε κ' ἔταν βρισκό-  
μουν στὸ δρόμο. Ὅταν περπατοῦσα  
εἶχα τὸ συναίσθημα πὼς κάποιος μὲ  
παρακολουθοῦσε. Ἄν ἔκανα πὼς διευ-  
θυνόμουν κατὰ τοὺς θάμνους ποὺ  
πλακίσωγαν τὸ δρόμο, ἀκούγα εὐθὺς  
κρότο ἀπὸ κλαδιά, σημάδι τῆς φυ-  
γῆς τοῦ κατασκόπου μου. Ὅπου κ'  
ἂν βρισκόμουν, εἴτε στοὺς δρόμους  
τοῦ χωριοῦ, εἴτε στὰ λιθάδια τοῦ ὀ-  
ροπεδίου, εἴτε στὶς ἀπότομες πλαγιές  
τοῦ βουνοῦ, ἔνοιωθα πὼς μὲ παρα-  
κολουθοῦσαν, σιωπηλά, ἀθόρυβα, ἀ-

κατάπαυτα. Ὁ Κόλιν ἐξερεθιζόταν  
φοβερά ἀπ' αὐτὸ κ' ὅποτε βρισκό-  
μαστε μαζ' ἔξω, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλ-

λο παρὰ νὰ γυρλίξῃ ἀδιάκοπα. Μιὰ  
μέρα μάλιστα, μὲλο ποὺ ἔβαλα τὰ  
δυνατὰ μου γιὰ νὰ τὸν κρατήσω, χύ-

## ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Μαξιλαιοπόλιμος.

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Πληρωμένον Ἀστέ

μηξε μέσα στα χαμόδετρα και ακούστηκε μία φωνή πόνου. Θα είχε αρπάξει φαίνεται κάποιον από το πόδι, γιατί τα χόρτα ήταν καταμτωμένα.

Από την ημέρα που είχα έρθει στο Μπλαουβιλντεμπεσφροντάιν το ενδιαφέρον που μου παρουσίαζε η καινούργια μου ζωή και οι καυγάδες μου με τον Τζάπ με είχαν κάνει να ξεχάσω το μυστήριο που ήθελα να εξιχνιάσω. Η ανέξηγήτη όμως αυτή παρακολούθησή μου το ξανάφερε στο νου μου. "Αν παραμόνευαν έμένα, αυτό εσήμαινε πως με θεωρούσαν επικίνδυνο. Οι πρώτες υποψίες μου έπεσαν στο Τζάπ, μα γρήγορα έβγαλα απ' το μυαλό μου αυτή την ιδέα εκείνο που τον ένοχλούσε αυτόν ήταν η παρουσία μου στο μαγαζί κι' όχι οι περιπάτοι μου στα χωριά.

Το δυσάρεστο στην υπόθεση αυτή είναι πως δεν μπορούσα ν' ανακαλύψω ποιοι ήταν εκείνοι που με κατασκόπευαν. Είχα γυρίσει σ' όλα τα γειτονικά χωριά και βρισκόμουν σε αρκετά καλές σχέσεις με όλους τους φυλάρχους. Ένας απ' αυτούς ο Μπεφού ήταν ένας γέρος φοβερά ακάθαρτος που είχε περάσει τη μισή ζωή του σε μία φυλακή των Μπόερς πριν από τον πόλεμο του Τράνσβααλ. Στο χωριό του είχαν οι Ιεραπόστολοι εγκατάσταση και οι άραπάδες της φυλής του φαίνονταν άνθρωποι φιλήσυχου και εργατικοί. Μια άλλη φυλή παρακίτω είχε γι' αρχηγό της ένα κοριτσάκι, τη Ματζιντζέ που ήταν απαγορευμένο σ' εποιον δήποτε να την ιδεί. Το χωριό αυτό βρισκόταν σε άθλια κατάσταση και κάθε χρόνο λιγότερευε ο πληθυσμός του. Βορείωτερα, πού κοντά προς το βουνό ζούσε η φυλή του Μαγκάτα. Ο φυλάρχος αυτός δεν είχε τίποτε εναντίον μου και κάθε φορά που έβγαίνα να κυνηγήσω στην περιοχή του, μου πρόσφερε την φιλοξενία του. Ο δυνατώτερος απ' όλους τους φυλάρχους ήταν ο Σικιτόλα. Το χωριό του βρισκόταν χαμηλά κάτω στην πεδιάδα και τον γνώριζα λιγώτερο απ' τους άλλους. "Αν όμως οι άνθρωποι του ήθελαν να με παρακολουθήσουν θάρπεπε να περπατήσουν ημέρεςλόκληρες για να έρθουν από το Κράαλ (!) τους στο χωριό. "Όσο για τους Κάφρους του Μπλαουβιλντεμπεσφροντάιν, αυτοί ήταν οι περισσότεροι χριστιανοί, άνθρωποι φιλήσυχου κι' εργατικοί που καλλιεργούσαν τα περιβολάκια τους και άσφαλώς είχαν περισσότερη

συμπάθεια για μένα παρά για τον Τζάπ.

"Όπως είπα παραπάνω η παρακολούθησή αυτή ξανάζωντανέφε μέσα μου το ενδιαφέρον να ξεδιαλύνω το μυστήριο του μαύρου πάστορα κι' άρχισα πάλι να συγκεντρώνω το μυαλό μου σε όλα τα σχετικά στοιχεία: τα παράδοξα φερσίματά του στο Κίρκαϊηπλ, τη συνομιλία του με τον Ένρικήζ, τα βραβεία που είχε πει ο Κόουλς για τον τόπο αυτόν, όπου κανείς λευκός δεν τολμούσε να μείνει για πολύ καιρό. Μέλος ανάποδλησα τη σπάντησή μου με τον Αϊτκεν και την ιστορία που μου είχε διηγηθί για τον γέρο μάγο που ζούσε σ' αυτό τον τόπο. Ο Αϊτκεν επί πλέον είχε την όπνοια πως στην περιοχή αυτή θα βρισκόταν και κάποιο άδωμαντωριχέιο. Το τελευταίο στοιχείο — που δεν ήταν δέ και το πιο άσημαντο— ήταν αυτή η αδιάκοπη παρακολούθησή η δική μου. "Ήταν λοιπόν διαφάνερο πως ο τόπος αυτός είχε κάποιο μυστικό και άναρωτιόμουν αν το γνώριζε ο Τζάπ. Μια μέρα έκανα την άνοση να του μιλήσω, για διαμάντια. Μαύ απάντησε μ' ένα περιφρονητικό γέλιο.

"Όρίστε οι νέοι οι ελαφρόμυαλοι, που μόλις ξεμπρακάρουνε από την Άγγλία αρχίζουν να βλέπουν παντού διαμάντια μπροστά τους! Πρέπει να πάς στο Κίμπερλεϋ για να ιδής τί δψη έχει ένας τόπος που βγάξει διαμάντια. "Ακούς λέει διαμάντια στο Μπλαουβιλντεμπεσφροντάιν! Γιατί όχι και στρεϊδιά, από αυτά που βγάζουν τα μαργαριτάρια;

Με μεγαλύτερη προσοχή και διάκριση δοκίμασα να συγκεντρώσω καμμιά πληροφορία σχετική με το μεγάλο μάγο του Αϊτκεν, μα ο Γουώρδλσου που είχε κάνει μεγάλες προόδους στη γλώσσα των Κάφρων και που τον έβαλα να ρωτήση για λογαριασμό μου, δεν μπόρεσε τίποτε να μάθω. Τό μόνο που ανακάλυψε ήταν πως η φυλή του Σικιτόλα γνώριζε ένα θαυματουργό φάρμακο για τους ελώδεις και πως η Ματζιντζέ μπορούσε όποτε ήθελε, να κάνει να βρέξει.

"Όστερα απ' όλα αυτά κάθησα κι' έγραφα στον κ. Κόουλς ένα εκτενέστατο γράμμα. Και για να είμαι βέβαιος πως θα φθάση στα χέρια του, παρακάλεσα έναν Ιεραπόστολο που θα πήγαινε στο Πήτερσντορπ να το ρίξη στο ταχυδρομείο. Στο γράμμα αυτό ανέφερα βρα μου είχε πει ο Αϊτκεν κι' έκανα λόγο και για την δική μου την παρακολού-

θηση. Για τον Τζάπ δεν έγραφα τίποτε. "Ήξερα πως ήταν ένα κτήνος, μα δεν ήθελα να τον κάνω να στερηθί το φωμαί του σ' αυτή την ηλικία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τό ταξίδι μου σιό Βέλντ (!)

"Ο Κόουλς απάντησε, αλλά το γράμμα του απευθυνόταν στον Τζάπ κι' όχι σε μένα. Ο Τζάπ, έγραφε, είχε σκεφθί κάποτε να ιδρύσουν ένα όποκατάστημα του μαγαζιού σ' ένα σημείον της περιοχής που όνομάζοταν Ουάβελδς και ο οίκος Μάκκενζι είχε τώρα αποφασίσει να πραγματοποιήση αυτό το σχέδιο. Ο Τζάπ ένθουσιάζοιτο λαβαίνοντας το γράμμα αυτό κι' επάνω στον ένθουσιασμό του μου τό έδειξε κι' έμένα. Δεν έκανε τον παραμικρό όπαινισμό σχετικά με το δικό μου γράμμα κι' ήταν μόνο γεμάτο όδηγιές για την εγκατάσταση και τη λειτουργία της νέας όποθήκης. Σύμφωνα με τις όδηγιές αυτές εγώ έπρεπε ν' αναλάβω να βρω δυό χτίστες, να φορτώσω δυό κάρρα με τούβλα και με οικοδομική ξυλεία και να πάω στο Ουάβελδς για να διευθύνω τις εργασίες εγώ ο ίδιος ως την ημέρα που θα τελείωνε το κτίσιμο. "Αργότερα θα έστελναν και άλλες όδηγιές σχετικά με τον άνεφοδιασμό και με τη διευθύνση της καινούργιας αυτής όποθήκης.

"Ο Τζάπ βρισκόταν στους οδρανοός. Πρώτον θα με ξεφορτωνόταν για κάμποσες βδομάδες, ύστερα, το γράμμα αυτό δεν ήταν μια καινούργια όπόδειξη για την εκτίμησή που του είχε ο οίκος Μάκκενζι;

[Άκολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΑΡΤΗΣ

Μάρτη παιχιδιάση, Μάρτη μου, όποκρίσου, πούβρες τόση χάρη κι' όρχονται μαζί σου: στολισμένα κλώνια, μύρια χελιδόνια και χιλιάδες χίλια όσπρα χαμομήλια;

Πολυχαϊδεμένο Μάρτη, λά-λά-λά, τό παιχινδία λένε θέλεις τό τραλλά κι' όσπρα προσωπίακια κάνεις άραπάκια!

Μά, ός σε σιάζονται άλλοι: στο χεράκι, για! Μάρτη μουχί βάλε ή χουσή γιαγιά!

[Από την υπό έκδοσιν συλλογήν Γαλλόγιο "Ελλάς"] ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

1. "Όλλανδικά=παιδιά.

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟΚΡΗΝ, ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ, ΑΝΟΙΞΗ

"Αγαπητοί μου,

ΟΤΑΝ θα διαβάσετε το φυλλάδιο τούτο, ή "Αποκρηά θα έχη περάσει, ή Σαρακοστή θα διατρέχη τη δεύτερή της εβδομάδα, κι' ή "Ανοιξη θα θέλη λίγες ημέρες για να εγκαθιδρωθί, τουλάχιστο κατά το Ημερολόγιο. "Άλλη φορά, για καθέν' απ' αυτά τα «γεγονότα» σάς έγραφα κι' από μια "Επιστολή, την όποκρηάτικη, τη σαρακοστιανή, την ανοιξιάτικη. Φέτος θάρκεσθησε σε μια για όλα. Γιατί με τον πόλεμο, "Αποκρηά δεν καταλάδαμε ή Σαρακοστή, με τη συνετή οικονομία των τροφίμων, είναι σχεδόν διαρκής—έχουμε απ' όλα, αλλά πρέπει, βλέπετε, να τα οικονομούμε—κι' ή "Ανοιξη δεν μας έκαμε ίσως άλλη χαρά, παρά με τη σκέψη πως οι γενναίοι πολεμιστές μας στα βουνά της "Αλβανίας δεν θα όποφέρουν πιά τόσο πολύ από το κρύο...

Κάθε χρόνο, την τελευταία Κυριακή, βγαίνει ο «Φανός των Συντακτών», ένα σατυρικό και γελοιογραφικό φύλλο, που μεγαλώνει με τις εβδομάδες του την όποκρηάτικη εόθυμία. Φέτος βγήκε «πολεμικός». "Όλα του τάστεια, και τα σοβαρά όκμα—έμμετρα, πεζά, εικονογραφημένα και μή—ήταν για τον πόλεμο και για τους "Ιταλούς, όπως δα ότάποκρηάτικα φύλλα και όλων των άλλων έφημερίδων. "Ετσι οι «μασκαράδες» μας φέτος ήταν μόνο... ζωγράφοι. Και γελάσαμε με το Μουσσολίνι που ο «Φανός» τον είχε πολλές φορές. Πολύ νόστιμη, όξαφνα, ή Γκαμήλα, ο ίδιος δηλαδή ο Μουσσολίνι, που τον σέρνει από τη μύτη, παίζοντας το ντέφι. Ένας άραπάς "Αθησινός. Κι' ο Μέγας Ναπολέων νοστιμώτερος: Ο Μουσσολίνι, που θέλει να διαλέξη μάσκα για να πάη στο χορό, διαλέγει από διάφορες μια που παριστάνει τον Ναπολέοντα. Βρίσκει—στον καθρέφτη—πως τον κάνει άγνώριστο. "Αλλά μόλις έμφανίζεται στη σάλλα του χορού, ποζάροντας σε μεγάλος κατακτητής, τρεις χαριτωμένες κυρίες, ή "Αγγλία, ή "Ελλάδα κι' ή "Αμερική, του φωνάζουν με γέλια: «Σας έγνωρίσαμε! σάς έγνωρίσαμε!».

Στόν καιρό της ειρήνης, ή Σαρακοστή με το μαύρο της ράσο έρχόταν ναποσπάση τα παιδιά από τις όποκρηάτικες διασκεδάσεις, που τα έκαναν να φορτώνουν τα μαθήματά τους στον κόκκορα, και να τα καθη-

λώση πάλι στα θρανία, μπροστά στα βιβλία και στα τετράδια. «Έμπρός τώρα, τούς φώναζε ο καθηγητής ή ή καθηγήτρια: εργασία, εργασία, ναναπληρωθί ο χαμένος καιρός!». Φέτος τίποτα. Τα σχολεία μένουν κλειστά και τα παιδιά κάθονται στα σπίτια τους. "Ετσι κι' οι ημέρες της Σαρακοστής θα είναι βμοιες με τις άλλες: λίγο διάβασμα, κανένα ιδιαίτερο μάθημα, κανένα φροντιστήριο, κι' έπειτα άνάπαυση κι' άνια. Εότυχώς που υπάρχουν οι διάφορες εργασίες κι' όπηρεσίες της Νεολαίας και, για τα κορίτσια, το πλέξιμο για τους στρατιώτες. Στα βουνά της "Αλβανίας, βλέπετε, χρειάζονται μάλλινα και την άνοιξη, ίσως και το καλοκαίρι, γιατί υπάρχουν όψώματα όπου το χιόνι δεν λιώνει ούτε τον Αύγουστο... "Αλλά υπάρχει όκμα, γι' όγόρια και κορίτσια αυτή, κι' ή «Διάπλασις». Οι Διαγωνισμοί της θανάπληρώσουν τώρα τους σχολικούς. Πολλά παιδιά αυτούς τούς θυμούνται με φρίκη κι' ίσως δοξάζουν το Θεό που τους έγλύτωσαν για ένα χρόνο. Μα δεν υπάρχει ούτε ένα παιδί που να μην ποθί τους Διαγωνισμούς της «Διαπάσεως». Είναι ή χαρά κι' ή εότυχία όλων...

Μένει όκμα ή προσευχή. "Ε, αυτή ή πόλεμος δεν την έμποδίζει κα-

θόλου! "Απεναντίας, τώρα με τον πόλεμο πρέπει να προσευχόμαστε περισσότερο, να παρακαλούμε μέρα-νύχτα το Θεό και την Παναγία για κείνους που πολεμούν στο μέτωπο, να τους ευχαριστούμε για τις νίκες που τους χαρίζουν, και να τους ζητούμε τη μεγάλη, την τελική... Φτιάχνουν κι' οι καιροί, μπορείτε να βγαίνετε, να πηγαίνετε στην εκκλησία τακτικά, νακούτε κάθε Παρασκευή τούς Χαιρετισμούς της Παναγίας—«Τη ύπερμάχω στρατηγή τα νικητήρια»—κάθε Κυριακή την ώρα λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου, και τη Μεγάλη "Εβδομάδα τις λαμπρές και κατανυκτικές εκείνες ακολουθίες. Φέτος, όποθέτω, θα γίνονται νωρίτερα, για να μη βραδυάζονται οι άνθρωποι στα σκοτεινά, κι' ίσως οι λιτανείες του "Επιταφίου δεν θα βγουν στους δρόμους. "Αλλά κι' έτσι το ίδιο θερμή θα είναι ή προσευχή μας. "Όσο για το ανοιξιάτικο θέαμα, το πανηγύρι της Φώσης, θα είναι βέβαια θλιβερό να τό βλέπη κανένας και να συλλογίζεται πως τόσοι άνθρωποι σκοτώνονται στον κόσμο. "Αλλά τί να γίνει, αφού είναι πόλεμος; Κι' ο θάνατος για την Πατρίδα, για την "Ελευθερία, είναι το ίδιο ένδοξος σε καθ' όποχη...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ



"Όστερ' από λίγες ημέρες, ο κουτο-Μικέ πήγε στο χωράφι για κάποια δουλειά. Τό καρφοτάκι που τον έκαψε, δεν τό έπαιρνε πιά μαζί του. Τό πανεράκι όμως, τώρα μάλιστα που «ήξερε», τό κρατούσε πάντα για κάθε ένδεχόμενο. Και νά, στο χωράφι ήταν ο κύριός του που τό είπτε:

— Μικέ, παιδί μου, πάρε αυτά τα σκαντζοχεράκια που βρήκα, και δός τα τού περιβολάση να τ' αμολήση στον κήπο. "Ας έχουν άγκάθια, είναι καλά. Γιατί θα φάνε όλα

1. "Ετσι ονομάζονται τα χωριά των Μαύρων στη Νότιο "Αφρική.

τά φίδα, τις κάμπιες και τα σερπεντά που βλάπτουν τα λαχανικά μας. — Ωραία! φώναξε με χαρά ο κουτο-Μικέας. Ίσα-Ίσα που έχω και το πανεράκι μου.

Πήρε με προσοχή τα σκανιζοχεράκια, για να μη τόν τρουλήσουν με τ'αγκάθια τους, τα έβαλε στο πανεράκι - ήταν κέντ' έξη - και τα κουβάλησε τρέχοντας στο σπίτι.

Εκεί πάλι έλειπαν όλοι. Άλλά ο κουτο-Μικέας «ήξερε». Και χωρίς να χάση καιρό, μπαίνει από την πισινή πόρτα κι αφίνει το πανεράκι με τα σκανιζοχεράκια στο κρεββάτι της αδερφής του, κάτω απ' το μαξιλάρι της, «στα ζεστά». «Επειτα τα έξεχασε. Κι όταν έγύρισαν οι άνθρωποι, σε κανένα δεν είχε ούτε πώς είχε φέρει σκανιζοχεράκια, ούτε πού τα είχε βάλει.

Τό βράδυ, αφού κοιμήθηκαν όλοι, η καυμένη ή Γαρουφαλιά, ανύπνητη, γδύθηκε κι αυτή τελευταία και πλάγιασε. Άλλά μόλις έκαμε νάπλωθ ή και να γυρίση στο κρεββάτι της, αισθάνθηκε κάτι φοβερά τρουπήματα ο' όλο της τό σώμα. Σάν τρελλή απ' τόν πόνο και τό φόβο, πετάχτηκε με τα νυχτικά της κι άρχισε να ξεφωνίζει:

— Άι! άι!... Βοήθεια!... Κλέφτες, φονιάδες, ληστές!... Με τρουπών με καρφιά!... Βοήθεια!...

Άκουσαν τις φωνές της, σηκώθηκαν από τα κρεββάτια τους όλοι, άσπαξε ο καθένας, διέπλο βοήκη πρόχειρο, κι έτρεξαν στην κάμαρα της Γαρουφαλιάς.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΠΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΦΟΥΛΗ

ΠΛΕΚΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μπούλη } αδελφές.
Φούλη }
Η μαμά τους.

Μπούλη (χασμουριέται). — Πώς θά περάσουμε τ' απόγεμά μας, Φούλη μου;

Φούλη (χασμουριέται). — Ξέρω κι' εγώ; Η μαμά βγήκε έξω, ή γιαγιά δεν είναι εδώ, ή Μαρίνα μ'ας παράγγειλε πώς δεν μπορεί να έρθη. Άς κάσουμε να διαβάσουμε.

Μπούλη. — Ούφ! βαρέθηκα πια τό διάβασμα. Κοντεύω να μάθω απ' έξω όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης. Τίποτε άλλο να κάνουμε.

Φούλη (εαφρνικά, μετά μικρή παύση). — Έγώ ξέρω τί θά κάνω.

Μπούλη. — Τι;

Φούλη. — Θα πλέξω για τό στρατό.

Μπούλη. — Έχεις άρχισει τίποτε;

Φούλη. — Όχι. (Με καυάρι). Θα τελειώσω την κάλτσα που πλέκει ή γιαγιά!

Μπούλη. — Τι! Την κάλτσα! Και ξέρεις;

Φούλη. — Μπα, πού δεν ξέρω! Είδα τη γιαγιά κι' έμαθα. Πφ! σπουδαία πράμα! Ός τό βράδυ που θάρθ ή μαμά θά την έχω τελειώσει.

Μπούλη (παρατονώρικά). — Χμ! Κι' εγώ θέλω να πλέξω. Μα πού δεν έχω μαλλί; Μπα! Θα φάξω στο καλαθάκι της μαμάς και θά βρώ! (μικρή παύση). Νά, βρήκα!

Τί είναι τούτο; Πολλίτες δεν είναι. Γάντι; Μπα; ούτε γάντι δεν είναι. Είναι πολύ μεγάλο. Κάλτσα; Μπα, μπα, μπα! Ούτε κάλτσα δεν είναι. Ά, κατάλαβα. Είναι για ξήλωμα. Βέβαια, βέβαια! Τόβαλε ή μαμά εδώ για να τό ξηλώση και να τό ξαναπλέξη για τό στρατό. Λοιπόν, θά τό ξηλώσω εγώ! Θα τό κάνω ένα ωραίο κουβάρι και όταν έρθη ή μαμά θά τό βρή έτοιμο. Τι ωραία, τί ωραία, ζήτω!

Φούλη. — Σώπα, Μπούλη, μη φωνάζεις και με ζαλίζεις! Όψη, άνάποδη όψη, άνάποδη, όχι όψη! Ούφ! μπερδεύτηκα.

Μπούλη. — Τι κάνεις αυτό;

Φούλη. — Νά, πλέκω, αλλά δεν ξέρω ποιά είναι ή καλή και ποιά είναι ή άνάποδη.

Μπούλη. — Στάσου να ιδώ κι' εγώ. Άν είναι για τό δεξι πόδι ή κάλτσα, τότε ή καλή είναι αυτή. Άν είναι για τό άριστερό πόδι, τότε είναι ή άνάποδη.

Φούλη. — Τι λές τώρα! Έχει ή κάλτσα δεξι και άριστερό;

Μπούλη. — Μπα, πώς δεν έχει; Γιατί έχουν τα παπούτσια; Για να ιδώ πώς τό κάνεις; Χμ! ωραίο. Ού, τί είναι αυτό; Κολλοδνε τα δάχτυλά μου.

Φούλη. — Δεν είναι τίποτε. Λίγο μέλι από τη φέτα που έτρωγα μου έσταξε πάνω στην κάλτσα.

Μπούλη. — Και τώρα πώς θά την πλέξω που κολλάει ολόκληρη;

Φούλη. — Σπουδαία δουλειά! Θα βάλω την κάλτσα κάτω από τη βρούση να την ξεπλύνω λιγάκι.

Μπούλη. — Έτσι; μαζί με τις βελόνες;

Φούλη. — Άμ' τί; Μαζί με τις βελόνες. Τι πειράζει; Η όχι. Άς τις βγάλω καλύτερα. Είναι και πολλές. Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε! Δεν καταλαβαίνω τί τις θέλει ή γιαγιά τόσες βελόνες! Δύο φθάνουν και περισσεύουν. (Βγαίνει).

Μπούλη (μόνη). — Έμμεσα μ' άρέσει καλύτερα τό πλέξιμο με τό βελονάκι. Νά, εγώ κοντεύω να τό ξηλώσω τούτο εδώ. Μόλις τελειώσω θά πάρω ένα βελονάκι και θάρχισω να πλέκω ένα κασκόλ. Είδα πού έχει ένα βελονάκι ή μαμά. Στο έπάνω συρτάρι του κομοδ. Ξέρω, ξέρω. (Σε λίγο). Μη, Ψιφίνα, μη! Στάσου και θά ιδής! (Φωνάζει). Φούλη! Φούλη!

Φούλη (από μέσα). — Τι είναι;

Μπούλη. — Τι κάνεις στην κουζίνα;

Φούλη (από μέσα). — Πλένω την κάλτσα για να φύγουν τα μέλια. Τι με θέλεις;

Μπούλη. — Έλα να μαζέψω τη γάτα σου γιατί παίζει με τό μαλλί και μου τό μπερδεψε όλο. Τσίτ! Τσίτ! καλιόγατο!

Φούλη (μπαίνοντας μέσα, με άγανάκτηση). — Παλιόγατο λές τό Ψιφινάκι μου; (Χαιδευτικά). Έλα δω, Ψιφινάκι μου, έλα δω, χρυσό μου γατί!

Μπούλη (είρωνικά). — Ψιφινάκι της! Χρυσό της γατί! Πού όλο ζημιές μ'ας κάνει!

Φούλη. — Καθόλου δεν μ'ας κάνει ζημιές. Είδα πού πλέκουμε για τούς στρατιώτες και θέλει κι' αυτή να μ'ας βοηθήση. Έλα δω, γατούλα μου, να με βλέπης πού θά περάσω τις βελόνες στην κάλτσα.

Μπούλη (τραγουδάει σιόν ήχο της «Πιτσιρίκια»).

Μουσουλιν, μη σε μέλει κι' αν την πάθουν οι Φρατέλλοι, για να δής τη γλώνα ποδής του ποσιλά μας τό τσαρούχι!

Φούλη. — Φού! Δεν μπορώ! Δεν γίνεται! Μπούλη, άφησε, καυμένη, τό τραγούδι κι' έλα εδώ να με βοηθήσης. Δεν μπορώ να περάσω τη βελόνα.

Μπούλη. — Άμ' πώς να την περάσης πού είναι ή κάλτσα βρεμμένη, μούσκεμμα.

Φούλη. — Δίκιο έχεις! Και πώς να τη στεγνώσουμε τώρα; Άν έρθη ή μαμά και τη βρή βρεμμένη, χαθήκαμε.

Μπούλη. — Χμ! Ξέρεις τί; Νά την βάλουμε έπάνω στη σάμπα. Θα στεγνώση στη στιγμή!

(Τό τέλος στο έρχόμενο) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΗΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

— Όρίστε, είπε ή γεροντοκόρη, δίνοντας τό κόσμημα στο Μάνο. Καταλαβαίνετε, κύριε, προσπάθησε να δικαιολογηθ ή, μου χρωστούσαν τόσα λεπτά από τα δίδακτρα της μικρής, ώστε έπρεπε όπωσδήποτε να εξασφαλιστώ με κάποιο τρόπο, έστω και για ένα μέρος...

— Και ή άλυσσίδα; ρώτησε ή Δόζια. Η χρυσή άλυσσίδαίτσα μου;

— Δεν την έχω, τόν έκοψε ξερα ή διευθύντρια. Έσπασε και την έδωσα στο χρυσοκόο να την κολλήση.

— Έλα Δόζια, πάμε, είπε βιαστικά ο Μάνος θέλοντας να δώση τέλος σ' αυτή την ένοχλητική συζήτηση. Όρίστε και ή διευθύντσή μου, δεσποινίς. Όταν διορθωθ ή άλυσσίδα μου τη στέλνετε και σ'ας στέλνω δι' εσέψατε.

Και άρπάζοντας τη μικρή από τό χέρι έβγήκε βιαστικά έξω και φωνάζοντας ένα ταξί έμπήκε μέσα και την κάθησε στο πλάι του.

— Πεινάς, μικρή μου; Μήπως θέλεις να πάμε να φάμε; ρώτησε κοιτάζοντας τό ρολόι του.

Η μικρή δεν τού άπάντησε, μόνο κούνησε καταφατικά τό κεφάλι της. Ο Ροκατέλλ έδωσε μιά διευθύνση και τό αυτοκίνητο διευθύνθηκε σ' ένα γνωστό έστιατόριο, παίρνοντας μαζί του τόν γιγαντώσωμο νέο και τη μικροσκοπική συντροφισιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Όπου ο Μάνος υιοθετεί τό «βραμμερό δουλάκι».

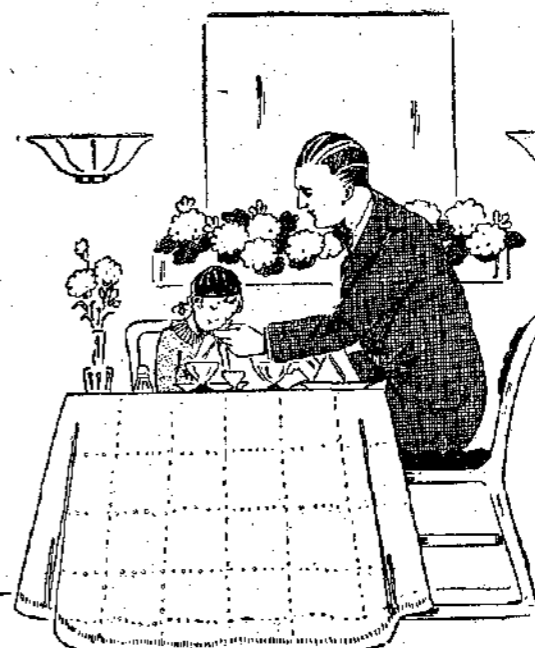
Όταν έμπήκαν μ'ες στο ξενοδοχείο ο Μάνος, μ' όλο πού ποτέ τού δεν ενδιαφερόνταν για τό «τί θά πη ή κόσμος», ένοιωσε ώστόσο κάποια ίκανοποίηση βλέποντας πώς ή μεγάλη αίθουσα ήταν σχεδόν άδεια, έπειδή ή ώρα ήταν αρκετά περασμένη. Γιατί μόλις άνοιξε την πόρτα αντίκρουσε εσθός τόν έαυτό του σ' έναν καθρέφτη κι' είδε πώς γελοίο θέαμα παρουσίαζε αυτός ο πανύψηλος καλοντυμένος άνδρας καθώς κρατούσε από τό χέρι αυτό τό μι-

κροσκοπικό, αξιοθρήνητο πλάσμα. — Έλα κάθησε, είπε γλυκαίνοντας τη φωνή του όσο περισσότερο μπορούσε. Τι θέλεις να φάς; Τι σ' άρέσει πιό πολύ; Κοτόπουλο ή κοτολέτα;

Σε κάθε έρώτηση ή μικρή έσκυβε τό κεφαλάκι της όλο και περισσότερο, τόσο πού ο Μάνος δεν έδλεπε πια μπροστά του παρά ένα λόγγο από φωνητά μαλλιά, χωρίς ωστόσο ν' άκούη καμμιά άπάντηση.

— Έλα, πρέπει να μιλήσης, έκανε βάζοντας τό δάχτυλό του κάτω από τό σαγόνι της μικρής και σηκώνοντας της τό κεφάλι.

Μά βλέποντας τό πρόσωπό της πλημμυρισμένο από δάκρυα, κόνεψε να βάλη μιά φωνή.



— Έλα, πρέπει να μιλήσης, έκανε ο Μάνος. (Σελ. 117, στ. β').

— Ά, σε παρακαλώ πολύ, μην κλαίς! έκανε καταταραγμένος. Δεν είχε ιδεί ποτέ τού ένα κοριτσάκι να κλαίη και δεν ήξερε πώς να την ήσυχάση. Γιατί κλαίς; τη ρώτησε σφουγγίζοντας άδέξια τό πρόσωπό της με τό μαντήλι του.

— Για... γιατί με ρωτήσατε... αν μ' άρέση καλύτερα... τό κοτόπουλο... ή ή κοταλέττα, έκανε ή μικρή ξεσπώντας σε λυγμούς.

Ο Ροκατέλλ κατάλαβε και συγκινήθηκε. Τό καιμένο τό παιδάκι. Άπό τό πιό μικρό του χρόνια δεν είχε γνωρίσει παρά την παραμέληση, τό κακομεταχείρισμα, τη δυσφορία και κρατούσε μέσα του σαν τις πολυτιμώτερες άγαμνήσεις τά

άφηρημένα χάρδια ενός ηλικιωμένου άρρώστου και τις βιαστικές φροντίδες μιάς αγαθής αλλά ιδιότροπης μαγειρίσας. Με την άπλή έρώτηση πού της έκανε ο Μάνος, δείχνοντας τό ενδιαφέρον του για τις άτομικές της προτιμήσεις, ένοιωσε να την πλημμυρίζη τό παράπονο, και τώρα έκλαιγε από χαρά μαζί και λύπη για τόν έαυτό της.

Παρ' όλο πού δεν έγνώριζε τίποτε από μικρά κορίτσια ο Μάνος με την έμπυτη και βαθειά καλωσύνη του μάντευσε άμέσως τό δράμα πού γινόταν στην καρδιά της μικρής.

— Έλα, έλα, πάει τώρα, πέρασε, έκανε χαιδεύοντας τό μαγουλάκι της Δόζιας. Σκαούπισε τό μάτια σου. Ήσουν λοιπόν πολύ δυστυχισμένο, καυμένο μικρό;

Έσθαρεμμένη ή Δόζια άρχισε να μιλάη, πρώτα διατακτικά και κομπιαστά, σε λίγο όμως, με τό καλό φαί και με μισό πατηράκι κρασί ή γλώσσα της λόθηκε. Άπό την άπλοϊκή άφήγησή της ο νέος έμάντευσε όλα τα βόσανα και τις δυστυχίες πού είχε περάσει και έαφρνικά, κόβοντας τη στη φωνή, τη ρώτησε:

— Θα ήθελες να πάς έσωτερική σ' ένα σχολείο πού θά τό διάλεγα εγώ ο ίδιος;

Βλέποντας όμως τόν άπερίγραπτο τρόμο πού ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της μικρής, πρόσθεσε βιαστικά:

— Η προτιμάς νάρθης στην έξοχή, μαζί μου και με τ' άδέλφια μου;

Μονομιάς και για πρώτη φορά τό χλωμό προσωπάκι

της Δόζιας έγινε τριανταφυλλί. Τά μεγάλα της μάτια καρφώθηκαν έπάνω στο συνομιλητή της με μιά τόσο τρελλή έκφραση χαράς, ώστε ο Μάνος πρόσθεσε, ώσαν να είχε πρώτα παρασυρθ ή θελά του:

— Ξέρεις όμως, μπορεί να μην είναι και τόσο ευχάριστο για σένα. Τ' αδελφια μου είναι κάτι άγόρια άγρια, φωνακλάδικα.

— Ω δεν πειράζει, κύριε, δεν πειράζει, έκανε ή μικρή τρέμοντας κυριολεκτικά από τη χαρά της. Έγώ θέλω να είμαι μαζί σας. Ω σ'ας παρακαλώ, μη μ' αφήνετε πια, κρατήστε με κοντά σας!

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ





ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έως 10 τὸ πᾶν λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις μὲ παχία δὲ στοιχεία δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀρκαίωτης.

[ΜΑ' - 427]

Αθηνάϊε, ... ἐπέτειος γνωριμίας καὶ εὐτυχιστοῦ! «Λευκοὶ Ἄστροι»... πατέρι... ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 428]

Σκυριανόπουλο, εὐχάριστο τὸ στρίψιμο ἀλλὰ γαλλικὸ ἢ Ἰταλικὸ; Μὲς φοβάσαι; Ζάχαρη «Νίκης Ἑλλάδος»

[ΜΑ' - 429]

Κοριατόπουλε, σὲ ξέρω καὶ μὲ ξέρεις! Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Ποῖδ τὸ ψευδώνυμό σου; Στείλε (ΜΑ' 424).

[ΜΑ' - 430]

Πέφτουν βόμβαι. Τριανταφυλλένια = Δέσποινα Κόντογλου. Νατς = Μαρίννα Χαροκόπου.

[ΜΑ' - 431]

ΤΡΕΔΑΟΥΤΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ἈΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' - 431]

Γιὰ σὰς! Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλαστούλα-ες ἀνω τῶν 18 ἐτῶν. Γράφαι: Στάσιαν Σαμαρᾶ, 7ης Μεραρχίας 45α, Καβάλλαν, διὰ: Κυκλάμινο.

[ΜΑ' - 432]

Μουσίτσα, χαιρετισμοὺς στήν μαννούλα σου. Νίκος, ποὺ βρίσκεσαι; Δαχτάρα τῆς Λευτεριάς

[ΜΑ' - 433]

Ανταλλάσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους-ες Δ/σις: Ἄλ. Μαρρασιθῆ, Ὀμήρου 4, Κηφισιάν. ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

[ΜΑ' - 434]

Διαπλαστούλα-ες, ανταλλάσω Μ. Μυστικὰ μὲ μικρὴ ἰδέη. Ἀποστρίλατε: Ἀπόστολον Κούλουριώτην, Λεωφόριον. Σμασιανίκι

[ΜΑ' - 435]

Γιὰ σὰς, Διαπλαστούλα! Ἔνα γραμματάκι σὰς ἢ τετραδιάκι θὰ μὲ γεμίση χαρὰ! Γράφαι: Φρεῖδ, Σακέττου, Γρεβενά, διὰ: Ἐνδοξὴ Γαλανόλευκη

[ΜΑ' - 436]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 437]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 438]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 439]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 440]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 441]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 442]

Ποῖδ Διαπλαστούλο θέλει ἀλληλογραφία; Ἐς γράφει πρῶτο Δ/σις: Κική Ζαθερινοῦ, Ἀνωγῆ Ἰθάκης. Ἀκαντὼ ἄμειους.

[ΜΑ' - 441]

Ἰδρύθηκε παράρτημα τοῦ συλλόγου «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» ἀπὸ διαπλαστούλα τῆς μικρῆς τάξης. Σκοποὶ τοῦ συλλόγου εἰς ἴδιον τοῦ συλλόγου «Παριανόπουλο».

Πρόεδρος: Ἐρμῆς. Γραμματεὺς Δουλουδένια. Ταμίας: Θέρμιος Ἀσιόλλαν. Μέλη: Δάκιμος Ἰκαρος, Ποντοπόρος, Σανθὸς Ἀεροπόρος. Διευθυνταὶ: Κωνσταντῖνον Χιρώνην, Ζωδόδχου Πηγῆς 48, Ἀθῆναι.

[ΜΑ' - 442]

Νηρέα, εὐχαριστῶ γιὰ τετραδιάκι - Σκυριανόπουλο, καὶ Λοχίτης... - Νίλε, ανταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικὰ; ΘΗΣΕΥΣ

[ΜΑ' - 443]

ΜΑ' - 305): ἀγ-γέλοισι!... - Θεοῖα. Καλὸς τοῦ, Ἀνθοποσηναγέ, ψευδωνυμομανία;.. ΝΗΡΕΥΣ

[ΜΑ' - 444]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλαστούλο, εὐχαριστῶ πᾶσαν δρᾶν στὸν νεοσύστατον σύλλογον, «ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΣ

[ΜΑ' - 445]

Προσλαμβάνουμε Μαρίαν Ἀντουανέταν, μνηστῆτη τὴν Διοί γρηγόρα. ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΠΑΡΕΑ

[ΜΑ' - 446]

Κάθε διαπλαστούλο ποὺ ἀνήκει στὴ «Διαπλαστούλα» συγκεντρώνει βλέμματα θαυμασμοῦ. Μὴν ἀργεῖτε σπεύσατε νὰ εἰργασθῆτε. ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΠΑΡΕΑ

[ΜΑ' - 447]

Εἰσερχόμενος στὴν κίνηση χαιρετῶ δλους. Ἐπίσης ανταλλάσω τετραδιάκια στείλατε πρῶτοι: Ἀνδρέαν Κωστάκην ὅθις Σεπτεμβρίου 84. Περιμένω. Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀντιπρόεδρος «Διαπλαστούλας»

[ΜΑ' - 448]

Εἰς προηγουμένους μου ἀγγελίας ἐγράφη ἐκ λάθους Ἰκαρος ἀντὶ: Σανθὸς Ἰκαρος

[ΜΑ' - 449]

Στέφανε Νίκης, ὁ Σανθὸς Ἰκαρος σοὺ κάνει διαφήμησι. Γλάδικς, εἶχε γράψαι ἐκεῖ ποὺ εἶσαι; Ἐνδοξὸς Ἰκαρος

[ΜΑ' - 450]

Σύλλογος «ΔΟΓΧΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ» Ἀρχίζει αἰετὰ ἀποκαλύψων. Τὸ πρῶτο ὄμμα: Ἑλληνικὴ Λόγχη=Πανταλῆ Ζάππας.

[ΜΑ' - 451]

Μετ' εὐθυμίας παρὰ ἀπὸ διαπλαστούλα Ἰδρᾶς ὄσλογο. Ὄνομά του, «ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ». Πρόεδρος: Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης. Γραμματεὺς: Ὀμηρος. Ταμίας: Χρυσασετὸς. Μέλη: Σαλαμινομάχος, Νεῖλος, Σκοπὸι τοῦ συλλόγου: Διαγωνισμοί, ντόρο στὴν κίνηση, ἀποκαλύψεις. Δ/σις: Γεώργιον Κοδόνδουρον, Ἡρακλείου 7, Ἀθῆναι.

[ΜΑ' - 452]

Διαπλαστούλα, περιμένω τὴν θερμὴν σὰς ὑποστήριξιν σὲ κάθε μὰς ἔργο. «ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ»

[ΜΑ' - 453]

Περισκεπτικὸ (= Νίλε), παραλάβαιτε μπιμπερὰ καὶ σαλαρίτους γιὰ τὰ κάρὰ σὰς (=Μικρὰ Περισκεπτικὸ); «ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ»

[ΜΑ' - 454]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ φιλικὰ τὸ Διαπλαστούλο. Νεῖλος (τῶν «Σταυραετῶν»)

[ΜΑ' - 455]

Ἀπυθονόμενος στὰ Διαπλαστούλα - ἔκτος Γελατοῦ Ἀντιπλοῦρχου - δηλώνω διὰ δευτέρων φωνῶν ὅτι: Ἐπιτήσας Ἰποκρίτης Σέασι τὴν διεθνοῦ τοῦ Ἰψηλάντου 134, Πειραιᾶ - μὲ ἀπάντησαν: «Κατοικεῖ στὸ Φάληρο, Αἰδίου 27. Λέγεται Γαβαλλῆς». Ἐπομένως ὁ Γελατοῦς Ἀντιπλοῦρχος μὲ τὸ ψευδώνυμο Σέσιλ προσήκουσε ἀντιπλοῦρχος καὶ ἐξέλεξε τὸν σύλλογον του. Αἱ κήτηγορίαι του δὲν ἀνήρσαν αὐτὰ. Ὑδροῦσπουλο

[ΜΑ' - 456]

Διαπλαστούλα, συγχαίρεται τὸ Σκυριανόπουλο γιὰ τὴ γλωσσολογία του (ΜΑ' - 276). Μόνο κοραϊστικὰ δὲ μὲς ἔγραψες, Κωστάκη!! Λευκὴ Καμῆλια ΣΥΛΛΟΓΟΥ ἈΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' - 457]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλαστούλο χαίρετὸ δλους-ες. Δέχομαι εὐχαριστίας νὰ ανταλλάξουμε Μ. Μυστικὰ. Δ/σις: Κων Δημ. Κωνσολάκη, διὰ Μπαγκῆραν, Πλατεῖα Ἐλευθερίας 3, Ἀθῆναι. ΜΗΛΑΓΚΗΡΑΣ

[ΜΑ' - 458]

Μόνα - Λίλα, Τζόνκι καὶ γιὰ μένα χαρὰ ἢ γνωριμίας σὰς. Σίφουνας Σύλλογος «Ἀνοιχτοκαρδοί»

[ΜΑ' - 459]

Μπαίνοντας στὸν τρίτον χρόνο τῆς Διαπλαστούλας μου δράσεως συνεχίζω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Περιμένω στὴ (ΜΑ' - 139). Ἰβανός

[ΜΑ' - 460]

Στὴ «Νίκη - Ἑλλάδα» καὶ στὰ μέλη τῆς: Ἡ ὀρθὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἐνδοκτου δὲ μὲς ἔκανε καμμὴ ἀίσθηση, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀποκάλυψη, ἀπ' ὅσον ἐγὼ ἢ ἴδια ὅς φανερώσα τὸ ψευδώνυμό μου καὶ ἀκούσατε ἀπ' τὴ «Διαπλαστούλα» τὸ ὄνομά μου. ἘΕ ἄλλοι μὲ δώσατε τὸ λόγο σὰς καὶ δὲν τὸν κρατήσατε. Μ' ἀποκαλύψατε χωρὶς νὰ κοπιώσατε καθόλου. Ἐλένη Ἀποστολάκη

[ΜΑ' - 461]

Ἐκτὸς Ἰπποτῆ, διατὶ δὲν ἐπῆρας τὸ ψευδώνυμον Κόμη Μπωναδαντόβρα; ΛΩΡΟΣ

[ΜΑ' - 462]

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ: Ἰδαίδες (Νίκης-Ἑλλάδος): Μᾶλλον φηλός, σὲ κοιτᾶ ἀπ' ὀφθαλμοῦ. Ἐπος δικαίωτος. Ὅταν μιλά θέλει ἀναντηρῆτως νὰ ἐπιβῆ τὴν γνώμη του. Ἐς πρόεδρος τριμερῆ ἀγισιότης. Σιφολόγη

[ΜΑ' - 463]

Ανταλλάσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ δλους-ες. Διευθύνω: (ΜΑ' - 306). Περιμένω. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

[ΜΑ' - 464]

Βέρθερε, δὲν βρίσκεαι δικαιολογία νὰ ἀπαντήσῃς στὸ γράμμα μου; Κρίμα. Ἀνώνυμη Διαπλαστούλα

[ΜΑ' - 465]

Ὅσον μέλη τῆς «Νίκης - Ἑλλάδος» ἐγνώρισαν τὸ χαρὸ, θέλουν νὰ ανταλλάξωμεν τετραδιάκια; - Ἀνώνυμο Διαπλαστούλο, δὲν βοήθεις καμμὴ πρωτοτυπία γιὰτὸ πῆρες τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου; Ἀνώνυμη Διαπλαστούλα

[ΜΑ' - 466]

Μπόταρη: Σανθὸς Ἰπποτῆς σὲ ἐγέλασε!! Ποῖα πρόστασι ἐπὶ Διαχάρως ἀπὸ ἀμφοτέρω ἀποκαλύφθη;!! Διαπλαστούλα, βοήθησαι κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν: Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων = Κωστάκης, Ὀρφεὺς = Λαζαρίδης;!! «Χ»